

Arrest

nr. 67 846 van 3 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. Jafar SAFARI, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 juni 2008 en heeft zich op 27 december 2010 een derde keer vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 maart 2011.

1.3. Op 27 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 mei 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Dahane Laksha (Laksho), gelegen in het district Hisa Awal Behsud van de provincie Maydan Wardak. U verklaart geboren te zijn op 4/02/1991 en Hazara te zijn. Uw vader is een landbouwer, zelf werkte u als schapenherder. U bent in Afghanistan nooit naar school gegaan, u volgde evenwel kort voor uw vertrek uit Afghanistan een Engelse taal cursus. U verliet Afghanistan in het jaar 1387 (2008) vanwege gevechten tussen uw dorpsgenoten en gewapende rondtrekkende Kuchi's. U vluchtte met uw broers de bergen in. Met uw oudste en jongste broers vluchtte u naar Siahaq. Uw twee broers keerden naar huis terug om zich te bekommeren om het lot van de overige familieleden. Sindsdien heeft u geen contact meer gehad met uw familie. U verliet Afghanistan en reisde per wagen en te voet tot Istanbul in Turkije. Via het Griekse eiland Samos reisde u verder naar België. U vroeg een eerste keer asiel aan op 13/06/2008. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal nam op 29/01/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat u tegen deze beslissing aantekende werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen in het arrest nr. 26.564 van 28/04/2009. U verscheen immers niet op de zitting en u liet zich evenmin vertegenwoordigen.

Op 9/07/2009 diende u een tweede asielaanvraag in en legde u een taskara voor. Het Commissariaat-generaal nam op 13/04/2010 nogmaals een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest nr 48.057 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13/09/2010 een soortgelijke beslissing.

Op 27/12/2010 heeft u zich, na deelname aan een hongerstaking, een derde keer vluchteling verklaard. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door Kuchi's dreigt te worden gedood. U legt enkele documenten voor die u recent verkregen heeft. Het betreft een kopie van het militair boekje van uw vader, stukken van het Belgische Rode Kruis dat op zoek ging naar uw ouders in Behsud en internetartikels over de problemen in Behsud met Kuchi's.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 29/01/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaring Afghanistan recent te zijn ontvlucht en dat bijgevolg uw relaas niet geloofwaardig was. Tijdens de tweede asielprocedure slaagde u er niet in deze appreciatie in positieve zin om te buigen. Zo merkte het Commissariaat-generaal in de weigeringsbeslissing van 13/04/2010 op dat uw verklaringen omtrent de manier waarop u uw taskara zou hebben verkregen incoherent bleken. Bovendien werd er gewezen op de opmerkelijke vaststelling dat uw kennis van uw regio van herkomst, die tijdens de eerste asielprocedure zo goed als onbestaande was, op tal van punten veel gedetailleerder en grondiger geworden was. Dit deed het Commissariaat-generaal ertoe besluiten dat uw kennis ingestudeerd was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde op 13/09/2010 de argumentatie van het Commissariaat-generaal.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u enkele documenten voor die de eerdere vaststellingen van de Belgische asielinstanties dienen te weerleggen. Zo bent u in het bezit van documenten van de dienst Tracing van het Belgische Rode Kruis. Hieruit kan worden afgeleid dat u zich op 04/06/2009 bij het Rode Kruis heeft aangemeld met het verzoek uw ouders op te sporen. Dit is bijna een jaar na uw aankomst in België. Nog uit de documenten blijkt dat u getracht heeft contact te zoeken met ene A(...), volgens u een winkelier in het dorp vanwaar u zou afkomstig zijn. Echter, het telefoonnummer dat u daarbij opgaf is het nummer van ene M(...) S(...), volgens u een vriend van A(...) die in Kabul verblijft. Het is zeer merkwaardig dat u enkel A(...) als contactpersoon heeft vernoemd. U verklaart immers dat uw ooms en tantes allemaal in het dorp woonden (CGVS, p.6). Als het Commissariaat-generaal vervolgens opmerkt dat uw familie, in tegenstelling tot winkelier A(...), wellicht meer info zou hebben over uw vader, moeder, broers en zussen, stelt u dat het Rode Kruis u weinig tijd gaf en dat u niet alle namen van te contacteren personen in het dorp kon noemen (CGVS, p.6). Dit is een merkwaardige uitleg. Nog merkwaardiger is dat u enerzijds het Rode Kruis verzocht op zoek te

gaan naar A(...) en dat deze organisatie na ongeveer drie maanden en na tussenkomst van het Rode Kruis in Kabul ook een antwoord zou hebben bekomen, terwijl anderzijds blijkt dat u voordien al een telefoonnummer van deze A(...) op zak had. Eerder al zou u telefonisch contact met A(...) hebben gehad en zou u hem gevraagd hebben een taskara te laten maken en naar u op te sturen. Uw taskara, volgens u door A(...) aangevraagd (CGVS, p.7), werd op 02/03/1388 (23/05/2009), of enkele weken voor uw aanvraag bij het Rode Kruis, afgeleverd. Uit dit alles blijkt dat u voor uw aanvraag bij het Rode Kruis al telefonisch contact had met de genaamde A(...) en dat u tijdens die telefonische contacten navraag naar de mogelijke verblijfplaats van uw ouders kon hebben gedaan. Dat A(...) (ruim na het u toesturen van de taskara) via het Rode Kruis laat weten verheugd te zijn dat u gezond en wel bent, is dan ook zeer opmerkelijk. Het lijkt er dan ook sterk op dat u het vertrouwen van een organisatie als het Rode Kruis heeft misbruikt in een poging de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag te herstellen. Als het Commissariaat-generaal u vraagt waarom u het Rode Kruis nodeloos inschakelde, stelt u dat u nu eenmaal bewijs nodig had voor uw asielaanvraag. Dit bevestigt dat u en uw sympathisanten in Afghanistan of elders een en ander hebben geësceneerd.

Het militair boekje dat uw vader zou toebehoren betreft een kopie en heeft als dusdanig geen bewijskracht. Bovendien levert dit oude document, dat van de periode 1363-1366 (komt overeen met de periode 1984-1987) zou dateren, geen enkel bewijs voor uw bewering als zou u, die pas in 1991 het levenslicht zag, in Behsud hebben gewoond. U verklaart dat de genaamde A(...) ook dit document aan u heeft bezorgd. Eerder regelde hij al uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) waarvan de authenticiteit in de weigeringsbeslissing van 13/04/2010 ter discussie stond.

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat de recent verkregen documenten niet van die aard zijn dat ze het ongeloofwaardige karakter van uw herkomst uit Behsud kunnen weerleggen. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend. Evenmin kan om deze reden u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 62 van de vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening houdt met de nieuwe documenten die hij heeft neergelegd in het kader van zijn derde asielaanvraag. Verzoeker vervolgt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verschillende feiten door verzoeker weergegeven met betrekking tot de aanvraag bij Tracing van het Rode Kruis niet goed werden begrepen vermits in de motivering met geen woord wordt gerept over het gegeven dat hij twee aanvragen deed bij Tracing. Verzoeker stelt dat het militair boekje van zijn vader dient beoordeeld te worden t.o.v. de andere elementen die hij reeds heeft weergegeven bij zijn vorige asielaanvragen om zo de waarachtigheid van het relaas na te gaan en betoogt dat de enkele motivering dat het een kopie betreft en als dusdanig geen bewijskracht heeft, dan ook een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker besluit dat hij met de nieuwe stukken van Tracing bijgevolg duidelijk zijn afkomst uit Behsud heeft aangetoond.

2.2. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een meervoudige asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Naar aanleiding van verzoekers derde asielaanvraag worden volgende nieuwe elementen aangebracht: documenten van tracing waaruit dient afgeleid te worden dat verzoeker via het Rode Kruis pogingen heeft ondernomen om zijn familie in Afghanistan op te sporen, een kopie van een militair boekje van zijn vader en informatie over de veiligheidssituatie in Behsud.

2.3. Daargelaten de bedenkelijke gang van zaken met betrekking tot verzoekers vraag/vragen aan tracing om zijn ouders op te sporen is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas en zijn afkomst uit en verblijf in Behsud.

2.3.1. Immers, bij nazicht van de stukken in het administratief dossier met betrekking tot verzoekers eerste asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de Afghaanse kalender te gebruiken, hij de namen van de maanden die het seizoen van de lente vormen in Afghanistan niet kan opnoemen, hij, niettegenstaande hij samen met zijn vader gevulde Afghaanse broodjes zou hebben verkocht aan 5 afghani per stuk niet weet of er behalve een bankbiljet ook een muntstuk ter waarde van 5 afghani in omloop is, hij zelf nooit naar school ging en stelt dat zijn zus wel scholing genoot omdat meisjes veel tijd hadden gezien ze anders toch maar de ganse dag thuis zitten, bewering die zeer bevreemdend is in de Afghaanse culturele en sociale context, zijn geografische kennis van de door hem genomen route naar Kabul erg gering is, hij twintig dagen in Kabul verbleef maar geen enkele wijk in Kabul-stad kan opnoemen, zijn verklaringen over zijn reisweg zeer vaag zijn en hij op enkele cruciale vragen aangaande de Kuchi's en het conflict met de Hazara het antwoord schuldig bleef of een foutief antwoord gaf. (beslissing commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2009). Bij arrest nr. 26.564 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd het beroep verworpen omdat verzoeker niet verscheen en evenmin vertegenwoordigd was.

2.3.2. Bij een tweede asielaanvraag, ingediend op 9 juli 2009, legde verzoeker een taskara neer die hij volgens het gehoor van 22 januari 2010 ontving via A., één of twee maanden voor hij zijn tweede asielaanvraag indiende gehoor 22/01/2010, p. 3). Nog volgens de verklaringen in het gehoor had verzoeker de hulp ingeroepen van het Rode Kruis maar kon hij zich niet meer herinneren wanneer dit was en kreeg hij van hen geen hulp. Verzoeker ging naar het Rode Kruis met de details van zijn broer om zijn familie op te sporen (gehoor, 22/01/2010, p. 3). Volgens verzoeker belde A. hem op toen hij verzoekers foto zag in de krant en het was ook A. die hem de taskara bezorgde en verzoeker vertelde dat zijn ouders nog altijd vermist waren maar zijn 2 broers daar in de streek waren met A. (gehoor, 20/01/2010, p.4). Uit het gehoor van 23 februari 2010 blijkt dat verzoeker in het bezit is van het telefoonnummer van A. (gehoor, p. 3 en 4). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam een weigeringsbeslissing op 13 april 2010 en in beroep werden bij arrest nr. 48 057 op 13 september 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd: *"De neergelegde taskara is niet van aard om een ander licht te werpen op de beslissingen die naar aanleiding van de eerste asielaanvraag werden genomen. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing gesteld dat de taskara de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet kan herstellen. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift wat hij reeds tijdens het gehoor verklaarde. De uitleg die verzoeker in zijn verzoekschrift geeft, verandert dan ook niets aan de vaststelling dat verzoeker geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over de wijze waarop hij zijn taskara heeft verkregen. Verzoeker verklaarde oorspronkelijk immers uitdrukkelijk dat hij A. de tweede keer zelf belde (gehoorverslag 22 januari 2010, 4). Verzoeker betwist de overige vaststellingen met betrekking tot zijn taskara niet.*

Ook verzoekers kennis blijkt bij de tweede asielaanvraag veel uitgebreider en gedetailleerder te zijn dan tijdens de eerste asielaanvraag. Bij het tekenen van een plattegrond van zijn dorp beperkt verzoeker zich tijdens de eerste asielaanvraag tot één weg en de rivier daar waar hij bij de tweede asielaanvraag tevens straatnamen en andere dorpen is gaan vermelden. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat dit wijst op ingestudeerde kennis die tot doel heeft het gebrek hieraan tijdens de eerste asielaanvraag te herstellen. De Raad sluit zich aan bij de motivering van de bestreden beslissing."

2.3.3. In de mate verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag stelt dat de eerste tracing tot geen enkel positief resultaat leidde en hij bijgevolg overging tot het versturen van een tweede tracing wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag blijkt dat A. hem opbelde nadat hij verzoekers foto in de krant zag, A. hem een taskara bezorgde en eveneens meedeelde dat zijn broers in de streek waren. Dat een tweede tracing volgens verzoeker gerechtvaardigd was, is niet relevant. Feit is dat volgens verzoeker de kopie van het militaire boekje van zijn vader, dat hij thans indient ter staving van zijn afkomst uit Behsud, eveneens werd opgestuurd door deze A., maar verzoeker niet in het minst enige toelichting kan geven op welke wijze A. dit militaire boekje kon bemachtigen (gehoor, 11/03/2011, p. 6). Waar verzoeker stelt dat dit militaire boekje dient beoordeeld te worden t.o.v. de andere elementen die hij reeds heeft weergegeven bij zijn vorige asielaanvragen om zo de waarachtigheid van zijn relaas na te gaan, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn eerdere asielaanvragen zijn afkomst uit Behsud niet heeft aangetoond zoals blijkt uit de punten 2.3.1 en 2.3.2. De Raad kan hierbij enkel herhalen dat het door verzoeker voorgelegde document de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet kan herstellen omdat om enige bewijskracht te hebben dit document ondersteunt moet worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval bleek

te zijn. Dit klemt des te meer nu verzoeker op geen enkele wijze kan toelichten op welke wijze dergelijk persoonlijk document als een militair boekje van zijn vader in het bezit zou zijn gekomen van de winkelier A. In de mate verzoeker briefwisseling via internet met "M. from Kabul" en een schrijven van A. via het Rode Kruis voorlegt wijst de Raad erop dat deze stukken geen officiële documenten betreffen die verzoekers identiteit en afkomst uit Behsud/Afghanistan kunnen ondersteunen. Verzoekers opgediste relaas wordt naar het oordeel van de Raad finaal ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker wel communicatie heeft met ene "M. from Kabul" en A., terwijl hij geen enkele poging heeft ondernomen om contact op te nemen of te zoeken met zijn broers die volgens diezelfde A. in de streek wonen.

De informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Behsud wordt niet in aanmerking genomen vermits verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt vandaar afkomstig te zijn.

2.3.4. De Raad merkt tot slot op dat verzoeker er bij aanvang van zijn gehoor op werd gewezen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft geëngageerd om zijn dossier volledig te heronderzoeken, dat dit zal gebeuren rekening houdend met zijn bestaande dossier en met alle elementen die verzoeker tijdens het gehoor aanbrengt, dat niet enkel de nieuwe elementen zullen worden besproken maar dat hij de kans krijgt om zaken aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op de eerdere inschatting en dat men bereid is om te luisteren indien hij eventueel vroeger verklaringen heeft afgelegd die hem werden ingefluisterd door derden en hij nu zijn ware situatie of zijn echte verhaal vertelt, mogelijkheid waarvan verzoeker echter geen gebruik heeft gemaakt. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zorgvuldigheidsplicht zou hebben geschonden wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Zoals reeds terecht werd opgemerkt in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er niet in om elementen aan te brengen die een ander licht zouden werpen op de in het kader van zijn eerdere asielaanvragen gemaakte appreciatie.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van de algemene motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS